

ARHIEPISCOPIA DUNĂRII DE JOS

PROTOIERIA GALAȚI

PAROHIA "SF. MC. DUMITRU"

"Veniți la Biserică, veniți la Liturghie! Nu lipsiți Trupul lui Hristos de unul din mădulele Sale, nu Îl lipsiți de ceva care Îi aparține Lui. Absența ta este o lipsă din Trupul Lui!" (Sf. Ignatie Teoforul)

DUMINICA A XV-ADUPĂ RUSALII- 05.09.2010

† Sf. Prooroc Zaharia, tatăl Sf. Ioan Botezătorul; Sf. Mc. Urban

EVANGHELIA DUPĂ MATEI 22, 35 – 46 (PORUNCA CEA MAI MARE DIN LEGE)

Unul dintre ei, învățător de Lege, ispitindu-L pe Iisus, L-a întrebat: *Învățătorule, care poruncă este mai mare în Lege? El i-a răspuns: Să iubești pe Domnul Dumnezeuul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu tot cugetul tău. Aceasta este marea și întâia poruncă. Iar a doua, la fel ca aceasta: Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. În aceste două porunci se cuprind toată Legea și proorocii. Și fiind adunați fariseii, i-a întrebat Iisus, zicând: Ce vi se pare despre Hristos? Al cui Fiu este? Zis-au Lui: Al lui David. Zis-a lor: Cum deci David, în duh, Îl numește pe El Domn? - zicând: "Zis-a Domnul Domnului meu: *Șezi de-a dreapta Mea, până ce voi pune pe vrăjmașii Tăi așternut picioarelor Tale*". Deci dacă David Îl numește pe El domn, cum este fiu al lui? Și nimeni nu putea să-I răspundă cuvânt și nici n-a mai îndrăznit cineva, din ziua aceea, să-L mai întrebe.*

IUBIREA – DARUL CEL MAI MARE DIN VIAȚA TA! Pericopa de astăzi ne vorbește despre porunca cea mai mare din Lege: cea a iubirii. Creat "*după chipul și asemănarea lui Dumnezeu*", omul simte în adâncul său că trebuie să iubească și să fie iubit, căci fără dragoste, viața nu are sens, lucru întărit de următorul exemplu: în Statele Unite s-a sinucis un om de afaceri care avea "totul". Era căsătorit cu o soție iubitoare și avea trei copii minunați. Afacerile îi erau prospere. A lăsat un bilet pe care era scris: "*Niciodată nu am iubit pe nimeni. În tot ce am făcut, m-am gândit doar la mine. Așa nu mai pot trăi. Iertați-mă!*" Mulți oameni nu înțeleg că singurătatea și plictiseala lor izvorăsc din faptul că nu permit să fie "mângâiați" și "luminați" de iubirea lui Dumnezeu. Aceștia nu au primit vestea că au în cer un Tată care îi iubește și dorește ca ei să se simtă fiii Săi iubiți, sprijiniți și ajutați. Sunt mulți părinți triști, pentru că fiii lor s-au îndepărtat de Biserică și nici nu vor să asculte când li se vorbește despre Domnul. Întristarea părinților este cauzată de faptul că nu doresc să priceapă că Dumnezeu este cu ei și îi sprijină și-i ocrotește pe copiii lor, chiar dacă aceștia sunt rebeli. Astfel, supărându-se, pe lângă viața copiilor distrusă, părinții își vor amărî și propria existență, pierzându-și liniștea sufletească. Omul care recunoaște că este fiul iubit al Creatorului, nu poate să-și piardă pacea și bucuria sufletească, specifică celor îndrăgostiți de Dumnezeu și implinitori ai poruncile Sale. Faptul că multe persoane stau departe de Biserică, se datorează și credincioșilor care nu vestesc cu viața lor, cât de mult îi iubește Părintele Ceresc și nu transmit iubirea divină vecinilor și chiar celor din casele lor. Din păcate, meditam prea puțin la apostolii care și-au "cheltuit" viața doar pentru a vesti oamenii, cât de mult îi iubește Domnul Hristos. În zilele noastre, se simte nevoia urgentă a întăririi iubirii dintre soți, singura capabilă să dea un impuls nou educației tinerelor generații și un viitor mai bun, societății noastre. Astfel tinerii, privind cum părinții își "dăruiesc" gratuit, liber și reciproc iubirea, vor învăța să respecte, să iubească și să-și împlinescă datoria, cu responsabilitate. Iubirea dintre părinți îi va ajuta pe copii să trăiască cu sentimentul bucuriei în inimi, medicament puternic ce îi va stimula la dezvoltarea calităților lor. Analizând relațiile care există în multe familii, concluzionăm că mulți părinți nu pricep că și pruncii lor, sunt fiii aceluiași Tată. Soții care doresc să comande, vor deveni educatori aspri, buni patroni, dar niște părinți jalnici, care vor distruge viața pruncilor lor. Când eram mici, ne iubeam părinții din toată inima. Din păcate, crescând, experiențele vieții ne-au învățat opusul. Ne-au spus că a iubi înseamnă a suferi; că nu trebuie să ne deschidem sufletul altora; că riscăm să fim dominați sau manipulați; că dacă iubim, vom fi umiliți și batjocoriți... Atunci ne-am blocat și am refuzat să iubim. Fiind creați "*după chipul și asemănarea lui Dumnezeu*", trebuie să înțelegem că mai înainte de toate, ne-am născut pentru ca să iubim și doar în plan secundar se află proiectele și realizările personale, care sunt bune, doar în măsura în care omul respectă voia Domnului. Mulți oameni sunt de părere că, dacă-și vor afla partenerul de viață potrivit, atunci vor fi fericiți. Alții cred că, dacă vor obține un lucru dorit sau dacă vor realiza ceea ce și-au propus, vor fi bucuroși. Aceștia greșesc, deoarece cred că fericirea depinde de alții sau, că ea constă în lucrurile care sunt în exteriorul ființei lor. A iubi, înseamnă a înțelege că suntem liberi și stăpâni universului, pentru că am primit de la Domnul puterea vieții divine. A iubi, implică nu a ne pierde în lucrurile mărunte din lume, ci a pricepe că suntem destinați veșniciei!

GREȘELI ȘI EXEMPLE NEGATIVE. O mamă puternică, respectată de toți la locul de muncă, impune singurei sale fiice să fie asemenea ei: mereu prima. Fiica ei nu poate să greșească, să plângă sau să piardă timpul... O astfel de mamă nu-și educă fițeta să fie puternică, ci să trăiască fără sentimente; copila va fi o "căștigătoare" care întotdeauna va avea totul sub control, dar tot timpul va fi nemulțumită, mereu va fi în acțiune, dar niciodată, fericită. Din păcate, prin restricțiile sale, mama i-a interzis

acestei copile să iubească, nepricepând că plânsul, duioșia și vulnerabilitatea sunt o componentă a iubirii. Un tată oarecare nu știe decât să urle și să ceară tuturor din familie să se supună ordinilor sale. În acest caz, pruncii se simt în siguranță doar când tatăl lipsește de acasă. În interiorul lor sunt terorizați de el, fiind nesiguri și timizi. Niciodată nu vor fi capabili să-și aleagă singuri calea în viață. Sunt copiii cei mai predispuși la marile greșeli ale tinereții, inclusiv fuga de acasă. Devenind adulți, trăiesc mereu apărându-se de cei din jur. Sunt incapabili să colaboreze la realizarea a ceva bun. Acest tată le-a distrus iubirea și încrederea în viață. O altă mamă le cere mereu copiilor ei să o ajute, chiar dacă aceștia ar dori altceva. Ea îi laudă numai când muncesc... Copiii au înțeles că nu pot să se joace, fără se să simtă vinovați că nu au lucrat neîntrerupt. Ei vor deveni muncitori neobosiți, dar nu vor ști să se distreze în viață. Mama le-a distrus o latură plăcută a vieții: jocul, glumele, relaxarea. De multe ori, comportamentul părinților sau experiențele prin care am trecut, ne-au tăiat avântul iubirii, al fericirii. Tatăl meu – își amintește un tânăr – privea la realizările mele și le considera ca fiind rodul superiorității sale. Dacă reușeam la școală, credea că este meritul său și se considera că este "cineva". Acest tată doar își privea copilul dar nu-l iubea, ci se gândea numai la onoarea sa. Un asemenea părinte nu a înțeles că trebuie să-ți iubești aproapele pentru ceea ce este, nu pentru realizările sale. Mama mă puneă – recunoaște o persoană – să recit în public, deoarece cu toții o lăudau ce copil cuminte are. Ea era mulțumită, dar nu pricepea că eu mă simțeam oribil, asemenea unui copil de circ, dresat. Câte nu am făcut în viață, doar ca să o fac fericită! Dar acum doresc să trăiesc, nu pentru ca să satisfac plăcerile altora, ci pentru ca să fiu eu însămi! Când o mamă spune copilului ei: "Te iubesc, doar dacă mănânci tot", nu face o declarație de dragoste, ci de respingere: "Nu te iubesc pentru ceea ce ești, ci te iubesc doar pentru că faci ceea ce îți spun, adică ceea ce doresc eu". O femeie povestea că de mică, nu dorea să mănânce (un act prin care își revendica autonomia). Într-o zi, tatăl înfuriat își băgă capul în farfuria cu supă. Din acea zi, speriată de imensa putere a tatălui, mănâcă tot ce i se puneă înainte, iar tatăl era fericit de realizarea sa. Acest părinte nici măcar n-a sesizat că a distrus puterea copilei sale, aceea de a se opune. De fapt, crescând, acea femeie, atunci când cineva o acuza sau o ataca, nu reușea să se apere.

COPIII DAU LECȚII ADULȚILOR. O fetiță de trei ani și-a pierdut brățara de aur, întristându-se. Frățiorul ei de șase anișori, imediat a ajutat-o s-o caute. Găsind-o, i-a restituit-o. El s-a simțit obligat să-și ajute sora, din dragoste frățască. Din păcate, noi adulții nu simțim la fel, considerându-ne de cele mai multe ori, rivali sau dornici de a domina peste cei din jurul nostru! Atunci când copiii observă că părinții nu se ajută între ei, învață să fie tot mai egoiști, îndepărtându-se inclusiv de părinții lor. Cum pot copiii sau tinerii să-și respecte părinții, dacă îi văd pe aceștia că nu se respectă între ei? De la părinții certăreți, copiii vor învăța să devină rebeli și neascultători... Porunca iubirii este cea mai mare și mai importantă, pe care Dumnezeu ne-a dat-o. Adevărata iubire nu trebuie să se confunde cu sentimentul, ci să pornească din inimă, fiind o hotărâre statornică a minții. Din acest motiv, căsătoria făcută din dragoste nu se poate destrăma. Nu trebuie să iubesc doar ce-mi place, căci nu întotdeauna plăcerea coincide cu adevărul și cu binele... Adevărata iubire implică jertfire, renunțare, seriozitate, inteligență, dorința de a-l face fericit pe altul, curajul de a trăi în adevăr, alegerea de a-L pune pe Dumnezeu și valorile pe primul plan în viață... Când omul urmărește realizarea acestui standard, inima lui se va umple de pace și bucurie, în ciuda tuturor dificultăților, deoarece puterea Domnului Hristos îl va scoate din "moarte" și-l va înălța la viața cea divină și veșnică. Porunca iubirii aproapelui pe care am primit-o de la Dumnezeu este pentru noi un semnal de alarmă: "Atenție! Cei din familia ta sunt copiii lui Dumnezeu. Prin urmare, ia aminte cum te porți cu ei..." Nu bunăstarea materială, ci "darul iubirii" primit de la Domnul, respectul reciproc, buna înțelegere și iubirea slujitoare, stau la baza unei familii "tradiționale". Cultura noastră individualistă ne-a învățat că, numai fiind indiferenți față de cei dragi, putem face ceea ce ne place... De câte ori, din dorința de a-și satisface "plăcerile", părinții neglijează educația și sprijinul pe care îl datorează pruncilor lor, petrecând mai mult timp cu prietenii, serviciul sau la TV...? Ori, cine iubește, știe că trebuie să pună la dispoziția celor dragi, calitățile și bunurile sale, cu mult curaj și fără rezerve! (pr. M. Țeșeș)

CATEHISM - DESPRE CREDINȚA ORTODOXĂ (IV)

Cele trei persoane dumnezeiești nu se înțeleg ca persoanele omenești, ci în felul în care ne arată Mântuitorul în Evanghelia după Ioan, când zice: "Eu și Tatăl Meu una suntem" (Ioan 10, 30). «Legătura Tatălui cu Fiul și a Fiului cu Mângâietorul (Sf. Duh) unește pe cei trei unul cu altul. Aceștia trei sunt una, nu unul, după cuvântul: "Eu și Tatăl Meu una suntem", una după unitatea ființei, nu după unitatea numărului" (Tertulian, *Contra lui Praxeas*). Cele trei ipostasuri, zice Sf. Grigorie Teologul, sunt o singură Dumnezeire și «o singură Fire în trei proprietăți, înțelegătoare, desăvârșite, existând prin ele însele, deosebite în număr, dar nu deosebite în Dumnezeire». Nu sunt, deci, trei dumnezei. "În fiecare Persoană se înțelege întreaga Fire dumnezeiască împreună cu însușirea ei. Rămâne fiecare ceea ce este, având în Sine și pe celelalte, prin unirea firească cu ele. Tatăl este în Fiul și în Sf. Duh. De asemenea și Fiul și Sf. Duh Se află în Tatăl, iar Tatăl, în ceilalți doi" (Sf. Chiril al Alexandriei, *Despre Sfânta Treime*). Sf. Ioan Damaschin spune că "fiecare din cele trei ipostasuri nu voiesc și nu lucrează aparte, separat și deosebit, ci împreună. Sf. Treime e o singură fire, o singură voință o singură lucrare, o singură putere, o singură autoritate, pentru că e o singură Dumnezeire" (*Despre doua voințe în Hristos*).

PROGRAMUL LITURGIC: 6-12 SEPTEMBRIE 2010

Marti, 7 septembrie 2010, orele 17.00 – Vecernie cu Litie; Acatistul Preasfintei Născătoare de Dumnezeu.

Miercuri, 8 septembrie 2010 – NAȘTEREA MAICII DOMNULUI – orele 7.30 – Utrenia; 9.00 – Sfânta Liturghie.

Vineri, 10 septembrie 2010, orele 17.00 – Taina Sf. Maslu ; orele 18.30 - Taina Sf. Botez;

Sâmbătă, 11 septembrie 2010, orele 7.00 – Sfânta Liturghie; orele 8.30 – Parastas de obște; 17.00 – Vecernia;

Duminică, 12 septembrie 2010, orele 7.30 – Utrenia; 9.00 – Sfânta Liturghie.